

денъ, издигна мощнѣ си ржкѣ удари ся въ челото и съ плачь извика.

—Ахъ! честь ты пуста и грозна честь! живѣ ли да бждѣ въ такавѣ старость, още да теглѣ, живѣ ли съмѣ былѣ да оплаквамѣ при живѣ мож-тѣ подпоркѣ, мой-тѣ утѣхы, въ мож-тѣ тежкѣ старость О Боже! какѣ тѣй немилостиво да мя оставишь безѣ имотѣ, безѣ покрывѣ надѣ главѣ си, а още и безѣ ступанкѣ....

—Мама умрѣла!!!...

Чу са выкѣ отѣ вътрѣ, при тыя старчевы думы. Той като да позна нѣкакѣвъ си гласѣ; спрѣ ся и обърна си очи-тѣ кѣмѣ тамѣ, отѣ дѣто ся зачу гласѣ-тѣ, нѣ той вечѣ нищо не чу. Станка нечаянно чу и разбра за майчинѣ-тѣ си смърть; тя не можя да ся стърпи, и падна долу баялдисала.

—То е наше-то момче, выка майка си Д. Иване, каза Жельо, който не щеше да обади изведнѣжѣ на стареца, и то не безѣ причинѣ.

—Може азѣ ся излъгахѣ, клюмналъ той наведе пакѣ главѣ си на долу и продѣлжи: найсетнѣ безѣ снахѣ, безѣ дѣщеря....

Тука му доде на ума за Василя и Петра.

—А Васильови, Жельо, додохѣ ли си? попыта той.

—Тукѣ сѣ, нѣ тѣ поизлягохѣ.

Барѣ тѣ що не сѣ сега предѣ очи ми! Охъ! за тѣрпѣние ли е вечѣ сынокѣ Жельо! Азѣ ся на-